

Mīlestības valoda

Miniātūra vienā cēlienā

(Pēc Z. Antimonova)

Personas:

Viņš } jauni cilvēki
Viņa }

Pirmais skats

Viņš un Viņa sēž uz soliņa

Viņš nopūšas. Smaida: Ak...

Viņa kaut ko pārdomādama, burza kabatas drāniņu: Ak...

Viņš: N—jā—ā—ā...

Viņa: Mēness tā jauki spīd. (Smejas.)

Viņš: Un lakstīgala dzied... Bet man ir karst'...
Fu!...

(Starpbrīdis)

Viņa: Vasarā parasti mēdz būt karsts.

Viņš: Viss atkarājas no temperatūras.

Viņa: Jā... (Starpbrīdis.) Kādēļ jūs ciešiet klusu?

Viņš: Es? Nē, es neciešu klusu... Jūs tak dzirdiet, ka es runāju?

Viņa: Dzirdu.

Viņš: Pavasaris pilnā spēkā...

Viņa: Bet lakstīgala arvien vēl dzied...

Viņš svilpo kādu jautru motīvu.

Viņa: Sakiet jel kaut ko...

Viņš: Ko lai saka...

Viņa: Kā — „ko lai saka“?

Viņš: Nu, tā ko lai saka...

Viņa: Ak, jūs sakiet: ko lai saka?

Viņš: Nē, nē, es nesacīju „ko lai saka!“

Viņa: Nē, jūs sacījāt: „ko lai saka!“

Viņš: To jūs sakiet: sacīju. Bet es jums saku: nesacīju.

Viņa: Jūs sakiet: nesacīju?

Viņš: Saku, ka nesacīju.

Viņa: Viņš saka, — ka neesot sacījis.

Viņš: Jā, es saku, — ka neesmu sacījis.

Viņa: Laikam jūs visu ko sakiet tā, kā nupat sacījāt, ka neesot sacījuši.

Viņš: Ko es esmu sacījis, to es esmu sacījis, bet ko es neesmu sacījis, to es neesmu sacījis.

Viņa: Sacījāt, sacījāt, sacījāt...

Viņš: Es sacīju, saku un sacīšu, ka neesmu sacījis!

Viņa: Jūs neesiet sacījuši?

Viņš: Ko jūs sakat, to es neesmu sacījis?

Viņa: Ko tad jūs esiet sacījuši.

Viņš: Esmu sacījis... daudz ko esmu sacījis...

Viņa: Bet to, ko es saku, jūs neesat sacījuši?

Viņš: Kā tad es varu to sacīt, ko jūs esat sacījuši?

Viņa: Ak, tad jūs negribiet sacīt to, ko es saku?

Viņš: Ja jau es sacītu to, par ko jūs sakat, tad jau jūs nekā nesacītu...

Viņa: Es nemaz negribu ar jums runāt!

Viņš: Kāpēc tad jūs negribiet ar mani runāt?

Viņa: Ja jūs gribiet, lai es runāju, tad sakiet: es sacīju — „ko lai saka“!

Viņš: Lieliski, — es sacīju — „ko lai saka“!

Viņa: Bet kāpēc tad jūs visu laiku man sacījāt, ka neesiet sacījuši, ka sacījāt — „ko lai saka“.

V i ņ š: Es jums neesmu sacījis, ka es nesacīju „ko lai saka“. Es tikai sacīju, ka jūs sacījāt ne gluži tādā tonī, kā es sacīju — „ko lai saka“.

V i ņ a: Neuzdrošināties sacīt, ka es esmu sacījusi, ka jūs sacījāt „ko lai saka“! Paši sacījāt, bet tagad sakiet, ka es sacīju — „ko lai saka“.

(Starpbrīdis)

V i ņ š: Vai nu esmu sacījis, vai neesmu sacījis — sakat, ko sacīdami — bet es jums saku, ka es jau esmu tik tālu izsacījies, tik tālu izsacījies...

V i ņ a: Jūs esat neuzmanīgs cilvēks un tādēļ arī esat pārsacījušies. Labāk gan ir neizsacīties, nekā pārsacīties.

V i ņ š: Es nebūt neesmu pārsacījies, tad gan drīzāk neizsacījies... Jūs turpretim i pārsakāties, i neizsakāties... Pat vēl vairāk: jūs, jūs, jūs... jūs esiet tāda pasaka, pasaka, jūs... Es jau sāku aizsacīties; es nevaru nekā vairāk izsacīt... es palieku traks... (Aiziet.)

O t r a i s s k a t s

V i ņ a viena: Nu, sakiet paši: kā tad viņš varēja nesacīt, ka es viņam sacīju, ka viņš sacīja, „ko lai saka“? Viņš saka, ka neesot sacījis „ko lai saka“, bet taču visi saka, ka tas saka „ko lai saka“, kas saka „ko lai saka“. Un ja viņš saka, ka nav sacījis „ko lai saka“, tad ne es taču — Dieva dēļ — sacīju „ko lai saka“, reiz es viņam sacīju, lai viņš saka, — „ko lai saka“.

T r e š a i s s k a t s

V i ņ š atgriežas: Es arvienu jums esmu sacījis: nevajag nekā sacīt par to, kas ir sacīts.

V i ņ a: Ak, jūs atkal sakiet, bet neizsakiet! Būtu jel sacījuši tieši: es, sak', sacīju, „ko lai saka“.

V i ņ š cietēja tonī: Es jau vairākkārt jums sacīju: es laikam nesacīju, „ko lai saka“. Un ja arī sacīju „ko lai saka“, tad droši vien sacīju ne tā: „ko lai saka“, bet sacīju kaut kā citādi: piemēram (laipni) „ko lai saka“. Tā jau nu es nesacīju, kā jūs sakiet, „ko lai saka“.

V i ņ a: Kā es saku, tā jūs ar' sacījāt, bet kā jūs sakiet, tā jūs nevarējāt sacīt.

V i ņ š: Apdomājiet tik, ko jūs sakiet! Kāpēc tad es nevarēju sacīt „ko lai saka“ tā, kā es pats saku „ko lai saka,“ bet gan man vajadzēja sacīt tā, kā jūs sakiet, „ko lai saka.“

V i ņ a noteikti: Sakiet man pakaļ to, ko es sacīšu. Sakiet: sacīju — „ko lai saka“.

V i ņ š: Sakiet: sacīju — „ko lai saka“.

V i ņ a: Jūs nesakiet; sakiet, bet sakiet: sacīju — „ko lai saka“.

V i ņ a histēriski: Tak nesakiet jūs: „jūs nesakiet, sakiet, bet sakiet: sacīju — „ko lai saka!“ Bet sakiet vienkārši: sacīju — „ko lai saka“, tā, kā jūs to sakiet!

V i ņ š: Tak nesakiet jūs: „jūs nesakiet, sakiet, bet sakiet: sacīju — „ko lai saka!“ Bet sakiet vienkārši; „ko lai saka“ tā, kā jūs to sakiet!

V i ņ a dusmīgi kliedz: Es jums saku, nesakiet to, ko es saku. Bet sakiet, ko jūs sacījāt.

V i ņ š: Es jums saku, nesakiet to, ko es saku. Bet sakiet, ko jūs sacījāt.

V i ņ a: Nesakiet...

V i ņ š: Nesakiet...

V i ņ a: Nekā nesakiet... Sirds... Ja jūs ko sacīsiet, man sirds pārsprāgs... Es nevaru... Tikai nesakiet nekā... Uz redzēšanos... Ardievu... Tikai nesakiet... Dieva dēļ... Nesakiet... Es ar' nesacīšu... (Aiziet.)

C e t u r t a i s s k a t s

V i ņ š viens: Ko tu, cilvēks, tur lai saki? Es viņai arvien esmu sacījis, lai viņa mazāk citiem saka! Nē, — viņa saka, cik patīk! Saka un saka, ka es sacījis to, ko es

nekad neesmu sacījis, piemēram: „ko lai saka“. Vēl viņa saka, lai es saku to, ko viņa saka. Es tad nu arī sāku sacīt, bet ko viņa uz to sacīja? Ak, Dievs, ko viņa sacīja!

Piektais skats

Viņa ienāk: Es nesaku... Es nesaku, ka jūs sacījāt „ko lai saka“... Jūs nesacījāt...

Viņš: Piedodiet, es sacīju...

Viņa: Jūs nesacījāt... Jūs nekā nesacījāt...

Viņš: Es sacīju... Un sacīju taisni: „ko lai saka“... Un es par to ļoti lūdzu piedošanu...

Viņa: Nē, es esmu vainīga jūsu priekšā; es sacīju un uzsacīju uz jūsu rēķina to, ko jūs nesacījāt, bet jūs nesacījāt, bet jūs nekā neesiet sacījuši...

(Starpbrīdis)

Viņš: Dieva vārds, sacīju.

Viņa: Jūs esiet labs; jūs nesacījāt. Bet es... es esmu ļauns sievišķis... un sacīju...

Viņš: Nē, jūs esiet laba un sacījāt, ka es sacīju, — „ko lai saka,“ bet es, izsacījis „ko lai saka“, liedzos, sacīdams, ka neesmu sacījis „ko lai saka“.

Viņa: Jūs esiet augstsirdīgs cilvēks, bet es gan zinu, ko jūs sacījāt un ko nesacījāt. Jūs neesiet sacījuši: „ko lai saka“.

Viņš noskumis: Par nožēlošanu es sacīju, „ko lai saka“ un — tur vairs nav ko sacīt...

Viņa: Milais, to es sacīju, lai jūs sakiet to... ko jūs nekad neesiet sacījuši.

Viņš: Dārgā sacīju, — visu sacīju...

Viņa: Nesacījāt.

Viņš: Sacīju.

Viņa: Nesacījāt.

Viņš: Sacīju.

Viņa: Ko sacījāt?

Viņš: Visu sacīju; i „ko lai saka,“ i „tur nekā nav ko sacīt.“

V i ņ a: Atkal jau jūs runājāt sev pretim? Reiz es jums saku, ka nesacījāt, tad arī neesiet sacījuši. Nekā neesiet sacījuši.

V i ņ š: Nekā neesmu sacījis. Piekrītu. Nekā neesmu sacījis un nesaku.

V i ņ a: Nu, teiksim, ka jūs nekā neesiet sacījuši, to es nesaku; tikai ka jūs neesiet sacījuši „ko lai saka,” par to nekā nav ko sacīt!

V i ņ š: Jā, jā: neesmu sacījis: „ko lai saka.” Tā, kā jūs sakiet.

V i ņ a: Vai tas: „tā kā jūs sakiet?” nozīmē to, ka tikai es tā saku to, ko jūs sakiet?

V i ņ š: Jūs taču paši tā gribējāt, lai es tā saku, kā jūs sakiet!

V i ņ a: Bet tagad jūs vairs to nedrīkstiet sacīt, kā es saku!

V i ņ š: Es nekā nesacīšu!

V i ņ a: Nē, kaut ko sakiet.

V i ņ š: Lakstīgala dzied...

V i ņ a: Mēnesis spīd... (Skūpstas.)

P r i e k š k a r s.